

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Aleny Pavlíčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce:

bytem

zastoupený advokátkou Mgr. Barborou Kubinovou
sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**
sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením žalovaného

takto:

- I. Určuje se, že zásah žalovaného spočívající v nerozhodnutí o námitce podjatosti v řízení vedeném u Západočeské univerzity v Plzni pod sp. zn. PR-P 738/10, směřující proti rektorovi Západočeské univerzity v Plzni, ve lhůtě k tomu určené, byl nezákonný.
- II. Řízení o žalobě v části, v níž se žalobce domáhal, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v zásahu uvedeném ve výroku I. tohoto rozsudku, se zastavuje.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 10 228 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně Mgr. Barbory Kubinové, advokátky.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, podanou u zdejšího soudu dne 29. 5. 2017, domáhal: 1) určení, že zásah žalovaného do práv žalobce, spočívající v nerozhodnutí o námitce podjatosti podané žalobcem dne 19. 3. 2017 v řízení vedeném u Západočeské univerzity v Plzni (dále jen jako „ZČU v Plzni“) pod sp. zn. PR-P 738/10, směřující proti rektorovi ZČU v Plzni [redacted], ve lhůtě k tomu určené, je nezákonný, a 2) aby bylo žalovanému zakázáno pokračovat v tomto zásahu.
2. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 30. 11. 2010 podal žalobce na ZČU v Plzni žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace dle § 89 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění účinném do 31. 8. 2016 (zákon o vysokých školách), a to získaného studiem studijního oboru Právo a právní věda na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodu, Ukrajina. Tato žádost byla rozhodnutím ze dne 27. 4. 2011, čj. PR-P 738/10, zamítnuta. K odvolání žalobce však bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2011, čj. 22 159/2011-30, a věc vrácena ZČU v Plzni k novému projednání.
4. V podání ze dne 15. 6. 2013, nazvaném Sdělení stanoviska a doručeném ZČU v Plzni dne 17. 6. 2013, vznesl žalobce námitku podjatosti rektora a všech pracovníků této univerzity, a to z toho důvodu, že bylo a je zájmem univerzity a jejího rektora udržet akreditaci a jednou z podmínek jejího udělení je evidentně neuznávání studia dosaženého v oboru Právo a právní věda na Zakarpatské státní univerzitě, což dle žalobce zakládá jednoznačné podezření z podjatosti rektora i všech pracovníků. Usnesením ze dne 1. 11. 2013, čj. MSMT-31524/2013, žalovaný rozhodl, že rektorka ZČU v Plzni [redacted], není vyloučena z projednávání a rozhodování v nostrifikačním řízení o žádosti žalobce, rozklad žalobce proti tomuto rozhodnutí byl ministrem školství rozhodnutím ze dne 22. 4. 2014, čj. MSMT-9618/2014-1, zamítnut a usnesení žalovaného bylo potvrzeno. Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2014, čj. ZCU 037454/2014, byla žalobcova žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání ZČU v Plzni opětovně zamítnuta, přičemž rozhodnutí za rektorku podepsal prorektor pro studijní a pedagogickou činnost. Žalobce znovu podal odvolání, v němž zdůraznil, že nebylo rozhodnuto o té části jeho námítky podjatosti směřující proti všem pracovníkům univerzity, v doplnění odvolání ze dne 27. 5. 2015 pak rovněž doplnil argumentaci ve vztahu k „systémové“ podjatosti pracovníků univerzity. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 7. 2015, čj. MSMT-5062/2015-4, odvolání žalobce zamítl a uvedené rozhodnutí ZČU v Plzni ze dne 15. 12. 2014 potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který rozsudkem ze dne 16. 11. 2016, čj. 30 A 111/2015-175, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, neboť námitka podjatosti rektorky byla sice pravomocně vyřešena, ale námitka ohledně ostatních pracovníků ZČU v Plzni nikoli, ačkoliv rozhodnutí za univerzitu podepsal prorektor. Následně proto žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 17. 3. 2017, čj. MSMT-6977/2017-1, rozhodnutí ZČU v Plzni ze dne 15. 12. 2014 a vrátil jí věc k novému projednání s tím, aby se zabývala námitkou podjatosti všech ostatních pracovníků univerzity.

5. V podání ze dne 19. 3. 2017, nazvaném Doplnění argumentace a důkazních návrhů týkajících se uplatnění námítky podjatosti, které bylo ZČU v Plzni doručeno dne 20. 3. 2017, uplatnil žalobce mj. námitku podjatosti i vůči novému rektorovi této univerzity [REDAKCE], a to ze stejných důvodů jako v námitkách předchozích. Dne 23. 4. 2017 zaslal žalobce žalovanému žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, a to proti ZČU v Plzni ve vztahu k rozhodnutí ve věci jeho žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a ve vztahu k rozhodnutí ZČU v Plzni o námitce podjatosti všech ostatních pracovníků této univerzity a zejména proti žalovanému, kdy se domáhal, aby ministr školství, mládeže a tělovýchovy uložil žalovanému rozhodnout o námitce podjatosti v části směřující proti rektorovi ZČU v Plzni. Žalovaný na to přípisem ze dne 15. 5. 2017 žalobci ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 10. 2018 (dále jen jako „správní řád“), sdělil, že mj. přikázal ZČU v Plzni, aby do 5 dnů od doručení příkazu postoupila žalovanému podání žalobce ze dne 19. 3. 2017, kterým rozšířil námitku podjatosti i na osobu nového rektora, a správní spis. Námitka podjatosti byla žalovanému ZČU v Plzni předložena společně se spisem dne 12. 5. 2017 a žalovaný spis obdržel dne 15. 5. 2017.
6. Dne 3. 7. 2017 žalovaný vydal rozhodnutí, čj.MSMT-6977/2017-3, jímž o námitce podjatosti nového rektora rozhodl.

II. Obsah žaloby

7. Žalobce namítal, že v mezidobí od rozhodnutí ZČU v Plzni ze dne 15. 12. 2014 do rozhodnutí žalovaného o jeho zrušení ze dne 17. 3. 2017 došlo ke změně rektora univerzity, vůči němuž nebyla dosud námitka podjatosti vyřízena, tudíž nemohl při novém projednání věc rozhodnout. Z důvodu procesní opatrnosti proto žalobce tuto podjatost nového rektora [REDAKCE] namítl v podání ze dne 19. 3. 2017, které bylo doručeno univerzitě téhož dne. Bylo tak povinností univerzity předložit věc žalovanému k rozhodnutí o námitce podjatosti, přičemž veškeré lhůty plynuly od právní moci zrušujícího rozhodnutí žalovaného, tedy včetně lhůty k rozhodnutí o námitce podjatosti. Do doby rozhodnutí o námitce podjatosti je řízení u nalézacího správního orgánu paralyzováno a jedinou obranou proti nečinnosti je žaloba proti nezákonnému zásahu. Tato nečinnost přitom vzniká nejpozději po marném uplynutí vnitřní lhůty k předání spisu a lhůty k rozhodnutí o podjatosti („bez zbytečného odkladu“ + „bezodkladně“). Ministr školství, mládeže a tělovýchovy dosud na žádost žalobce na ochranu proti nečinnosti ze dne 23. 4. 2017 nereagoval, reagoval pouze žalovaný přípisem ze dne 15. 5. 2017, kde uvedl, že přikázal ZČU v Plzni do pěti dnů postoupit spis a do třiceti dnů ode dne rozhodnutí o námitce podjatosti vydat rozhodnutí ve věci, přičemž považoval za nezbytné rozhodnout rovněž o námitce podjatosti rektora. Žalobce tak vyčerpал jediný procesní prostředek ochrany.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.
9. Dne 23. 4. 2017 obdržel žalovaný dvě žádosti o učinění opatření proti nečinnosti ZČU v Plzni a ministr žádost o učinění opatření proti nečinnosti žalovaného, spočívající v nevydání rozhodnutí o námitce podjatosti rektora ZČU v Plzni. Bylo tak zjištěno, že žalovaný nebyl seznámen se skutečností, že žalobce podal námitku podjatosti nového

rektora [REDAKCE]. Žalovaný tudíž přípisem ze dne 15. 5. 2017 vyzval ZČU v Plzni, aby do 5 dnů postoupila žalovanému podání žalobce ze dne 19. 3. 2017 a správní spis, což téhož dne obdržel. Dne 3. 7. 2017 pak žalovaný vydal usnesení, čj. MSMT-6977/2017-3, kterým o námitce podjatosti rektora ZČU v Plzni rozhodl. Toto rozhodnutí bylo žalobci téhož dne oznámeno a dne 18. 7. 2017 byl žalovanému doručen rozklad proti usnesení, o němž je vedeno řízení. Žalovaný se až z žádostí žalobce o učinění opatření proti nečinnosti dozvěděl o existenci žalobcova podání ze dne 19. 3. 2017, bezodkladně na toto reagoval příkazem vůči ZČU v Plzni a žalobcovým žádostem o učinění opatření proti nečinnosti bylo plně vyhověno, žalovaný proto nemohl o námitce podjatosti žalobce rozhodnout dříve. Žalovaný má proto za to, že se nezákonného zásahu nedopustil, jelikož dne 3. 7. 2017 bylo vydáno rozhodnutí o námitce podjatosti, není tedy nečinný.

IV. Jednání soudu

10. Na jednání dne 17. 2. 2020 setrval žalobce na žalobě v části, v níž se domáhal určení nezákonnosti zásahu. V části, v níž se domáhal, aby žalovanému bylo zakázáno v zásahu pokračovat, vzal žalobu výslovně zpět, a to z důvodu chování žalovaného, který ukončil nezákonný zásah až po podání žaloby.
11. Žalovaný setrval na svých písemných podáních, pouze upřesnil, že se zásahu nedopustil, jelikož již vydal rozhodnutí o námitce podjatosti. Dále zdůraznil, že sám žalobce zavdal příčinu pro délku předmětného řízení, kdy opakovaně vznášel námitky podjatosti a doplňoval je.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako „s. ř. s.“), se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásahem“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, domáhat u soudu žalobou ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
13. Soud rozhodoval pouze o návrhu žalobce na určení nezákonnosti zásahu, neboť žalobce vzal žalobu v části, v níž se domáhal, aby žalovanému bylo zakázáno v zásahu pokračovat, zpět.
14. K pojmu „zásah“ Nejvyšší správní soud již dříve uvedl, že „*definici zásahu zákon neobsahuje, zásah vymezuje velmi obecně a široce. Přesná definice ani není možná, protože pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny... tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004-42, č. 720/2005 Sb. NSS). Zároveň platí, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem má subsidiární (podpůrnou) povahu, a to buď vůči právním prostředkům dostupným u správních orgánů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31.

- srpna 2005, č. j. 2 Afs 144/2004 – 110, publ. pod č. 735/2006 Sb. NSS), nebo vůči jiným druhům žalob dostupným ve správním soudnictví (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. srpna 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 – 42, publ. pod č. 720/2005 Sb. NSS, pokud jde o žalobu proti rozhodnutí, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. července 2011, č. j. 1 Aps 1/2011 – 101, pokud jde o vztah k žalobě na ochranu proti nečinnosti).
15. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Afs 217/2017-34, a tam citovanou judikaturu) je namístě ochranu v procesním režimu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
16. Dle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
17. Dle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").
18. Soud uvádí, že 1. podmínku má za splněnou, neboť řízení, v němž bylo rozhodováno o námitce podjatosti uplatněné žalobcem, bylo vedeno o žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, žalobce tak byl jediným účastníkem a řízení samé se jej přímo dotýkalo, a tím i případné prodlení žalovaného s rozhodnutím o jeho námitce podjatosti.
19. Co se týče 4. podmínky, soud konstatuje, že rozhodnutí o námitce podjatosti není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., jelikož se nejedná o konečné rozhodnutí v daném správním řízení, tedy se jím nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva ani povinnosti žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, čj. 5 As 67/2013 – 21, nebo ze dne 18. 5. 2017, čj. 4 As 63/2017 – 39). Případnou nečinnost při vydání rozhodnutí o námitce podjatosti tak nelze u správního soudu napadnout nečinnostní žalobou, neboť jejím účelem „je umožnit, aby soud přinutil správní orgán vydat rozhodnutí (ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.) ve věci samé a také případně osvědčení.“ (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98, publikované pod č. 2206/2011 Sb. NSS). V daném případě tak přichází v úvahu pouze posoudit nečinnosti žalovaného jako zásah, neboť žalobce „jiné prostředky ochrany proti případné nečinnosti žalovaného k dispozici nemá. Případnou nečinnost žalovaného nelze podřadit pod „pouhý procesní úkon technicky zajišťující průběh řízení“, neboť v důsledku jeho nečinnosti je průběh řízení naopak paralyzován.“ (viz

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, čj. 9 As 244/2015 – 47). Nejvyšší správní soud proto v této citované věci dospěl k závěru, že „[p]roti nečinnosti odvolacího orgánu (do které patří i nečinnost orgánu prvního stupně v rámci odvolacího řízení) při rozhodování o odvolání proti usnesení o námitce podjatosti se lze bránit žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 a násl. s. ř. s.).“ Tento závěr je možno tím spíše vztáhnout i na samotné prvostupňové rozhodnutí o této námitce.

20. Soud rovněž dospěl k závěru, že předmětný zásah žalovaného byl nezákonný (3. podmínka).
21. Správní orgány mají při své činnosti postupovat v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti (viz § 6 správního řádu). Jak je uvedeno v § 14 odst. 2 správního řádu, služebně nadřízený orgán je povinen o námitce podjatosti rozhodnout bezodkladně. Téměř shodně je formulována i obecná lhůta pro vydání správního rozhodnutí ve věci dle § 71 odst. 1 správního řádu („Správní orgán je povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu.“). Dle § 71 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, neznamená to však, že ve všech případech je právě tato lhůta lhůtou přiměřenou a zákonnou. Ve skutkově i právně jednoduchých věcech, kde správní orgán disponuje všemi potřebnými podklady, totiž nelze přistoupit na skutečnost, že přiměřenou lhůtou pro rozhodnutí je právě 30 dnů. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. srpna 2010, sp. zn. 9 Afs 20/2010, mj. uvedl: „*Neurčitý právní pojem ‚bez zbytečného odkladu‘ (případně ‚bezodkladně‘) dává správním orgánům prostor pro vlastní posouzení délky lhůty, je však zřejmé, že rozhodnutí musí být vydáno v co nejkratším časovém úseku, maximálně do 30 dnů (se zákonem stanovenými výjimkami). Ustanovení § 71 správního řádu však nelze interpretovat právně nejasným způsobem tak, že obecná lhůta pro vydání rozhodnutí je stanovena na 30 dnů, přičemž tuto lhůtu lze považovat vždy za přiměřenou, a pokud je zachována, pak není nutno odůvodňovat, proč rozhodnutí nebylo vydáno bez zbytečného odkladu.*“
22. Ohledně délky takto formulované lhůty lze odkázat na závěry, které přijal Nejvyšší soud ve vztahu k soukromoprávním lhůtám, popř. k tomu, zda se správní orgány dopustily nesprávného úředního postupu ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád). Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 10. prosince 2013, sp. zn. 32 Cdo 2484/2012, uvedl, že lhůta bez zbytečného odkladu: „(...) přímo neurčuje, v jakém konkrétním časovém okamžiku je třeba povinnost plnit či jinak konat. Jde tak o neurčitou lhůtu, jejíž podstatu vymezuje již její slovní vyjádření. Z časového určení ‚bez zbytečného odkladu‘ je třeba dovodit, že jde o velmi krátkou lhůtu, jíž je míněno bezodkladné, neprodlené, bezprostřední či okamžité jednání směřující ke splnění povinnosti či k učinění právního úkonu či jiného projevu vůle, přičemž doba trvání lhůty bude záviset na okolnostech konkrétního případu.“ V rozsudku ze dne 30. 6. 2015, sp. zn. 30 Cdo 530/2014, k tomu pak doplnil: „*Nemusí nutně znamenat, že je třeba konat ihned, na druhou stranu u jakéhokoliv odkladu konání, který nastane, je třeba vždy v každém jednotlivém případě zjistit, zda se nejedná o odklad zbytečný, a to s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu.*“
23. V tomto případě žalobce uplatnil podáním ze dne 19. 3. 2017, které bylo ZČU v Plzni doručeno dne 20. 3. 2017, námitku podjatosti nového rektora této univerzity a doplnil argumentaci jak k ní, tak ve vztahu k námitce podjatosti všech zaměstnanců univerzity,

o které dosud nebylo rozhodnuto. Od tohoto okamžiku běžela žalovanému lhůta pro rozhodnutí. Argumentace žalobce v nové námitce podjatosti byla zcela jistě poněkud obsáhlejší (podání čítalo 6 stran), přesto pokud by bylo včas předloženo žalovanému, soud má za to, že by byl schopen o ní rozhodnout v horizontu několika dnů. Žalovanému totiž již nebyla argumentace žalobce úplně neznámá, neboť v předchozí době (listopad 2013) rozhodoval o námitce podjatosti vůči předchozí rektorce ZČU v Plzni. Žalovaný však nerozhodl ani ve lhůtě předpokládané § 71 odst. 3 správního řádu jako nejzazší pro vydání rozhodnutí, kdy není třeba přistupovat k úkonům dle § 71 odst. 3 písm. a) a b) správního řádu. Skutečnost, že to byla ZČU v Plzni, tedy instančně podřízený orgán rozhodující ve věci samé, kdo způsobil průtahy, není rozhodující, jelikož procesně odpovědným za „bezprůtahové“ vydání rozhodnutí o námitce podjatosti je ve smyslu § 14 odst. 2 věty třetí správního řádu žalovaný. Žalovaný tak reagoval až na podání žalobce ze dne 23. 4. 2017, v němž tento požádal ministra školství, mládeže a tělovýchovy o uplatnění opatření proti nečinnosti, a to dne 15. 5. 2017 (tedy po dalších více jak 20 dnech od okamžiku, kdy se dozvěděl o tom, že námitka byla u ZČU v Plzni podána). Přesto, ačkoliv obdržel správní spis již téhož dne, rozhodnutí vydal až 3. 7. 2017, tedy po dalším měsíci a půl. Lhůta k vydání rozhodnutí o námitce podjatosti tak byla bezpochyby i přes své relativně neurčité vymezení několikanásobně překročena, jelikož mezi podáním námitky a vydáním rozhodnutí žalovaného uběhly cca tři a půl měsíce. Vzhledem k tomu má soud podmínku nezákonnosti zásahu za naplněnou.

24. Dle soudu byl žalobce taktéž zkrácen na svých právech (2. podmínka).
25. Povinnosti správního orgánu postupovat při své činnosti v souladu se zásadou rychlosti a hospodárnosti, jak je formulována v § 6 správního řádu, dále nepochybně odpovídá i právo účastníka řízení na to, aby bylo rozhodnuto v zákonných lhůtách. Toto platí nejen ve vztahu k rozhodnutí procesnímu, tedy jako zde např. o námitce podjatosti, ale tím spíše ve vztahu k rozhodnutí ve věci samé. Soud pak zcela souhlasí se žalobcem, že tím, že o námitce podjatosti nebylo rozhodnuto, bylo v podstatě blokováno rozhodnutí ZČU v Plzni ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, čj. 9 As 244/2015 – 47). Přitom řízení o žádosti žalobce trvalo v té době již téměř 6,5 roku a ve věci nebylo v důsledku procesních chyb ZČU v Plzni i žalovaného vydáno ani prvostupňové rozhodnutí. Ode dne doručení zrušujícího rozhodnutí žalovaného opět začala běžet zákonná lhůta pro vydání správního rozhodnutí ve věci samé. Pokud jej tedy skutečně žalobce obdržel dne 17. 3. 2017, lhůta pro rozhodnutí uplynula dne 18. 4. 2017. ZČU v Plzni však nemohla v zákonných mantinelech rozhodnout, a to nepochybně až do 3. 7. 2017, kdy žalovaný rozhodl o námitce podjatosti jejího rektora. Žalobce tak byl i tímto na svých právech podstatně zkrácen. I 2. podmínku má tedy soud za splněnou.
26. Rovněž soud shledal za naplněnou 5. podmínku, a to, že zásah byl zaměřen přímo proti žalobci nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo. Jak již soud uvedl u 1. podmínky, řízení, v němž bylo rozhodováno o námitce podjatosti uplatněné žalobcem, bylo vedeno o žádosti žalobce o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, žalobce tak byl jediným účastníkem a řízení samé se jej přímo dotýkalo. Navíc, jak soud uvedl u naplnění 2. podmínky, rozhodnutí ve věci samé bylo nedůvodně blokováno tím, že žalovaný nerozhodl ve lhůtě o námitce podjatosti,

žalobce byl tedy přímo zasažen tím, že v řízení, trvajícím cca 6,5 roků, bylo rozhodnutí zdržováno nad rámec zákonných lhůt jen proto, že žalovaný o námitce nerozhodl.

27. Soud pak na základě všeho výše uvedeného dospěl k závěru, že se jednalo vůči žalobci o nezákonný zásah správního orgánu. Jelikož soud v souladu s návrhem žalobce pouze určuje, zda byl zásah nezákonný, rozhoduje na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu (§ 87 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož žalovaný překročil všechny zákonem dané lhůty ve vztahu k rozhodnutí o námitce podjatosti (ale i zprostředkovaně ve vztahu k rozhodnutí ve věci samé), postupoval v rozporu s § 6, § 14 odst. 2 a § 71 odst. 1 správního řádu.
28. Na nezákonnosti zásahu pak nemohlo nic změnit ani vydání rozhodnutí o námitce podjatosti dne 3. 7. 2017, jak argumentoval žalovaný, neboť nezákonným zásahem byla již skutečnost, že žalovaný několikanásobně překročil zákonnou lhůtu pro vydání rozhodnutí o námitce podjatosti a tím blokoval vydání rozhodnutí ve věci samé, opožděným vydáním rozhodnutí se proto nemohl tento zásah do práv žalobce žádným způsobem zhojit. Rovněž soud uvádí, že ačkoliv se tvrzení žalovaného, že žalobce podával opakované námitky podjatosti a doplňoval je, může zakládat na pravdě, nemůže taková skutečnost být důvodem pro to, aby byl žalobce krácen na svých zákonem daných procesních i hmotných právech.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. Soud tak po posouzení žaloby dospěl k závěru, že žaloba je v části, v níž se žalobce domáhal vyslovení nezákonnosti popsaného zásahu, důvodná, a rozhodl proto dle § 87 odst. 2 s. ř. s. tak, že určil, že zásah je nezákonný.
30. V části, v níž se žalobce domáhal, aby žalovanému bylo zakázáno v zásahu pokračovat, vzal žalobce svou žalobu zpět, proto soud rozhodl dle § 47 písm. a) s. ř. s. o zastavení řízení o této části žaloby.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl, a podle § 60 odst. 3 s. ř. s., dle něž vzal-li navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení. Jelikož žalobce byl v části úspěšný a v části, v níž se domáhal zákazu pokračování v zásahu, vzal návrh zpět pro chování žalovaného, neboť žalovaný rozhodnutí o námitce podjatosti nakonec vydal, uložil soud žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení a písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba) a náhrada za daň z přidané hodnoty ve výši 21 % z částky 6 800 Kč ve výši 1 428 Kč. Celkem tak náklady řízení činí 10 228 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu nákladů za úkon právní služby

„účast na jednání soudu dne 17. 2. 2020“, jelikož zástupkyně žalobce se jednání nezúčastnila a žalobce ani tyto náklady nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. února 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu